

Ik open de deur, het drietal stapt de ruimte in en kijkt verbaasd rond. “Dit is het voormalige atelier van kunstschilder H.W. Jansen”, vertel ik trots. “Hij heeft het huis in 1892 laten bouwen. In het portiek beneden zit een gedenksteen.”

“Het lijkt wel een kerk met dat mooie hoge, rondlopende plafond”, zegt een van de dames.

“Prachtig!” roept haar collega.

Het voormalige atelier, waarin ik dus woon, baadt in noorderlicht. Precies het licht dat kunstenaars graag hebben: koele en indirecte verlichting die de hele dag constant blijft. Geen hinder van direct zonlicht dat de ogen kan verblinden.

Eigenlijk wil ik niet verder mijn woning in. De ambtenaren hebben er een blik op mogen werpen, dat moet voldoende zijn om de afmetingen vast te stellen. Maar de dames wandelen al kordaat door de ruimte. Ik houd ze met een half oog in de gaten als ik haastig de trap op loop om mijn bed te checken. Snel trek ik de dekens recht. Schud even aan mijn kussen, haal een vuile onderbroek weg en loop weer terug naar beneden.

De ongenode gasten staan inmiddels in de erker. “Kijk”, zeg ik, “hier in de erker zit een luik in de vloer. Daar konden grote schilderijen, die niet over de trap konden, door naar buiten gehesen worden. Leuk hè? Dat heb ik zo gelaten. Niet helemaal optimaal qua isolatie, maar wel een superleuk detail.”

Aan de achterkant van het atelier ligt mijn keuken. In relatie tot de rest is deze best bescheiden. Qua omvang en inrichting. Klein en eenvoudig. Ik ben geen keukenprins. Dus ik gebruik mijn keuken niet of nauwelijks. Ik poets er mijn

tanden en was me er als er gasten in de B&B zijn. Eten doe ik altijd bij mijn vriendin Marianne. En als die er niet is, eet ik buiten de deur of haal ik wat. Ook het trio schenkt weinig aandacht aan deze ruimte. Hoewel... “Kijk, hier kan je ook naar buiten, een balkon op”, zegt een van hen.

Hoor ik het goed en bespeur ik lichte afgunst in haar stem?

Voordat ik het door heb staan de dames al met één voet op de trap die naar de vide – en dus mijn slaapkamer – gaat. “Mogen we uw slaapkamer ook even zien?”

Mijn slaapkamer? Wat hebben ze daar te zoeken? Ze controleren oppervlaktes. Dan zien ze toch zo dat er nog ongeveer een derde van de verdiepingen aan extra vloeroppervlak is? Waarom willen ze per se in mijn slaapkamer? Die is veel te intiem voor een bezoek van vreemden.

“Sorry. Maar dit is privé”, hoor ik mezelf zeggen. “Als u verder wilt, hebt u toch echt een huiszoekingsbevel nodig.” Ik zeg het half spottend, maar mijn stem trilt.

De ambtenaar graait in haar tas en haalt een vel papier tevoorschijn. “Dan vullen we dit nu even in”, zegt ze en begint te schrijven. “Wat is dit?” vraag ik haar. Zonder te antwoorden gaat ze verder met het invullen van een formulier. Daarna duwt ze het vel papier in mijn handen, wacht mijn reactie niet af, en baant zich met grote stappen een weg naar boven, naar mijn slaapkamer – op de voet gevolgd door haar collega.

Ik ben overrompeld. En kijk hulpeloos naar het stuk papier dat ze me heeft ‘toegeworpen’. Vanwege een recent ooginfarct

kan ik niet lezen wat er staat en wat het papier überhaupt inhoudt. “Kunt u ‘t mij voorlezen?” vraag ik de agent. Hij neemt het papier van mij over en leest hardop: “Machtiging tot binnentreden.”

“Machtiging tot binnentreden? Staat er een handtekening van de burgemeester op?” De agent bekijkt het formulier en zegt: “Nee, er staat geen handtekening op.”

“Dan is dit niet geldig”, roep ik in de richting van de ambtenaren op de bovenverdieping. Ik zie dat ze mijn kasten doorzoeken.

“Zonder handtekening is dit niets waard”, zeg ik tegen de agent. “Of bent u officier van justitie?”

“Nee”, antwoordt hij.

“Maar dan... wordt hier een onrechtmatige daad gepleegd. Jullie moeten onmiddellijk stoppen met je doorzoeking!”

De dames lijken zich nergens iets van aan te trekken en hebben zich intussen toegang verschaft tot de smalle vliering annex bergruimte tussen het plafond en het dakbeschot. Ze laten geen plekje ongemoeid. Alsof ze op zoek zijn naar... naar wat precies?

“Het is allemaal legaal hoor”, sust de agent, ‘Dit soort onderzoeken doen we regelmatig.”

“Maar wat staat er dan verder op dat papier?” vraag ik hem. De agent leest delen voor, zijn stem zakelijk en vlak. Zijn woorden dringen amper tot me door. De dames komen alweer naar beneden, lopen naar de keuken en beginnen ook daar kasten en lades open te trekken. Ze maken foto's en stellen onderwijl vragen alsof ik verdacht word van een misdaad en mijn woning is veranderd in een plaats delict.

“Waar zijn uw persoonlijke spullen?”

“Waar is de rest van uw kleding?”

“Waar zijn uw onderbroeken?”

“Waar is uw vrouw?”

Ik overhandig ze mijn onderbroeken en zeg: “Jullie hebben een ongeldige machtiging tot binnentreden en jullie handelen alsof je een huiszoekingsbevel hebt.”

“Het is allemaal volgens de regels, meneer.” De dames blijven het herhalen. Nadat ze, voor hun gevoel, voldoende informatie, foto's en antwoorden op hun vragen hebben verzameld, lopen ze naar beneden.

Maar nog zijn ze niet klaar. Ze houden stil op de etage van de B&B. Lopen er weer naar binnen om ook daar kasten te doorzoeken en foto's te maken. “Kijk, hier is een televisie”, roept de ene dame tegen de andere. Op haar strooptocht heeft ze de achter kastdeuren weggewerkte televisie ontdekt. “Meneer, kunt u deze kast ook even openen?” Ze staan bij de kast waarin ik een verzameling postzegels en miniatuurautootjes bewaar. “Ik moet dan even de sleutel zoeken, die heb ik niet aan deze bos zitten”, antwoord ik. De dames wisselen een wantrouwende blik met elkaar uit, maar ze dringen niet aan. “Laat maar. Het is wel goed zo. We hebben genoeg gezien.”

Ik voel me zó overvallen dat ik het allemaal gelaten heb toegestaan. Als ze naar buiten gaan, zeg ik nog een keer dat deze gang van zaken hoogst kwalijk is en dat ik zeker van me zal laten horen. Een van de dames kijkt me minachtend aan en zegt triomfantelijk: “U hebt ons zélf binnengelaten, meneer.”

De deur slaat dicht en ik blijf alleen achter. Ik ben aan de eettafel gaan zitten in het koele decemberlicht van mijn

woonkamer, tussen de open kasten. Mijn hart bonst. Ik voel me aangerand. Uitgekleed. Machteloos. Het onrecht suist na.

De stad buiten is nog steeds dezelfde — maar voor mij is er iets fundamenteels veranderd. Deze zaterdagochtend zal het begin worden van iets groters: een strijd waarin waarheid, leugens, macht en bureaucratie zich verstrengelen tot een web waaruit ontsnappen bijna onmogelijk lijkt.